

Catalunya desestabilitza

«Vam actuar amb visera, vam atorgar un crèdit de confiança sense límit i ara ens sentim profundament humiliats»

Davant la incapacitat de poder formar govern a Espanya després de les eleccions de l'abril, els ciutadans, diumenge, tornem a ser cridats a urnes, amb el desconcert d'una campanya on les prioritats que afecten el dia a dia han quedat no enunciades només en titulars, sinó completament absents del debat, allà i aquí. I no pas per raó de repetició electoral, sinó perquè campanya i debats de candidats han estat el reflex de la política: sense propostes i sense projectes.

Catalunya, però, es continua mantenint al centre de totes les discussions, perquè el que desestabilitza la situació política de l'Estat és el procés. Va ser Catalunya que va impossibilitar la formació de govern abans de l'estiu. I, ara, arran de la sentència, la desestabilització social i política no ha fet altra cosa que agreujar-se i traduir-se en més agressió física, en més repressió, en més control polític de la Justícia i, aquí, en més desconcert, perquè no entenem com Espanya no fa cap esforç per entendre-la, la realitat catalana.

Potser hi haurà algú a qui li pugui semblar que arran de les darreres agressions policials, l'Estat, per demostració de força, guanya l'independentisme. Però en política, només el fet d'haver de recórrer a la força ja és símptoma de feblesa, tal com vam viure aquell 1r d'octubre. Mentre l'Estat no sàpiga resoldre políticament el seu primer i més greu problema polític, no la podrà dissimular mai, aquesta seva feblesa. Feblesa i, alhora, autoritarisme, que és la visualització de com se serveix de la moral del poder. Aquella moral que es creu que el poder vol dir el dret. I no. En democràcia, no. Per això queda tan qüestionada la qualitat democràtica d'Espanya.

Si, doncs, hem viscut de primavera a tardor la impossibilitat de formar govern arran d'una moció de censura i ara se'ns crida novament sense cap proposta mínimament seductora per reconduir una situació que ningú no sap com resoldre, plantejar-se el vot considero que és l'actitud més racional davant tants desencerts, davant tanta feblesa i davant tan poca intel·ligència política. Perquè si cada ciutadà repeteix la confiança dipositada a l'abril, el sil·logisme ens fa dir que la possibilitat de govern tornarà a ser nul·la. I, doncs, llavors, què?

Vivim una política sense nord. I ara potser ja comença a durar una mica massa aquest actuar sense estratègia i sense calcular-ne les conseqüències, d'aquest fer sempre tan improvisat. Perquè el dia de la moció de censura hauria estat un gest polític amb força i caràcter si des de la tribuna d'oradors l'independentisme hagués manifestat que, per estètica ideològica, és evident que preferia Sánchez a Rajoy, però, sabent-lo còmplice del 155, esperaríem que fossin les urnes que el tombessin, el PP. Però no: vam actuar amb visera, vam atorgar un crèdit de confiança sense límit, sense negociar cap contraprestació -quan era negociant el suport que s'havia de demanar rèdit- i ara ens sentim profundament humiliats i pregonament traïts, havent-los tastat com ja els havíem tastat, el govern i l'Estat! I retraïem a Pedro Sánchez que va guanyar la moció de censura gràcies al suport de l'independentisme.

Hi ha una màxima, que se l'aplica el poble jueu, que diu que el qui dona no ha de recordar-ho, però qui rep no ha d'oblidar-ho mai. Llavors, què li hem de retreure ara, a Pedro Sánchez, si l'objectiu de l'independentisme va ser, a cost zero, tot i saber-lo còmplice d'anul·lar-nos l'autogovern, fer fora el PP? Bé devia ser ben a graïent una tal decisió, oi? I si fos que a electes i a electors ens fes falta més reflexió? El just equilibri d'emoció i de racionalitat.